

”מה בסך הכול רציתי: ערב אחד, להתחתן נורמלי!“
החלומות שנגוזו, ההתגברות על כל המכשולים,
והחתונות שלא יישכחו לעד

קוראים לי חיה ציקושוילי ואני בת 21. את לימודי במכללה, במגמת מדעים מסלול מצויינות, סיימתי בשנה שעברה. היום אני ב"ה מורה סטודרית בתיכון 'בית חנה' בנחלת הר חב"ד, מקום מגוריי לפני החתונה וגם עתה.

הזכרתי חתונה וזה אוטומטית מציף אצלי את כל חוויותי מאותה תקופה סוערת של תחילת הקורונה...

השתדכתי בשעה טובה בי"א בכסלו תש"פ והחתונה נקבעה לכ"ט באדר, בכפר חב"ד ב'. אני בת בכורה מבין חמישה ילדים, והעובדה שאבי הרה"ח ר' בן ציון בטאשוילי ז"ל נפטר כשהייתי בכיתה י"ב, קיבלה משמעות מודגשת במהלך תקופת ההכנות לחתונה. המחשבה על חסרונו ברגעים אישיים גדולים ומאושרים כל כך, לא עזבה אותי. אף על פי כן הייתי שמחה ומלאת תודה על השידוך הטוב שהקב"ה זימן לי. וכשהתרוצצתי עם אמי שתחי' בין התופרת לפאנית ולחנניות הרהיטים ומוצרי החשמל, השתדלתי להתמקד בטוב ולמלא את הלב ברגשי שמחה.

לפתע החלו לטפסף ממרחקים ידיעות על נגיף מסתורי שמכה בתושבי מחוז ווהאן בסין. אבל מה לי ולדבר הזה, חשבתי, מה לנו ולדבר הזה! החיים בארץ התנהלו כשגרה ולחנוכה אף זכית לטוס לחצר הרבי ולספוג שם המון חום ואור. זו לא הייתה הפעם הראשונה שלי אצל הרבי, אבל אף פעם לא חוויתי זאת ככלה. וזה היה מיוחד כל כך!

עם שובי ארצה המשכנו להתרוצץ ולהתארגן לקראת החתונה.

בראשית חודש אדר טס חתני אל הרבי, כמקובל, בעוד כאן בארץ ההכנות לחתונה נכנסו להילוך גבוה. עם חלוף הימים הדיווחים על התפשטות הנגיף הסיני גברו, ועדיין לא היה נראה שמהו מכל זה עתיד להשפיע על חיינו כאן בארץ.

לקראת פורים נודע כי הנגיף חדר ארצה על ידי קבוצת תיירים, והחלו דיבורים ממשיים על מסכות, ריחוק חברתי והגבלות שונות שיוטלו על אירועים והתכנסויות. עלתה

חתונות קורונה סטטייל

ארבעה ימים לפני חתונתה של חיה ציקושוילי
התברר לה שרק עשרה אנשים יוכלו
להשתתף בשמחתה וזה הרגיש לה כמו
סטירת לחי פצלצלת. החתונה של נחמי מדינה
נדחתה בחודשיים, אך בסוף היא התקיימה
בתאריך פעניינבמיוחד והשמחה בה הייתה
גדולה. לשרה סנדורי ציפתה ערב החתונה
חוויה יוצאת דופן ברחבת הכותל המערבי.
ורק מושקא רבינוביץ' שגרה בטוקיו, נפגשה
בקייב, 'סגרה' בסמוך לציון הקדוש והתחתנה
בכפר חב"ד, כלל לא התאכזבה מגודלה
המצומצם של החתונה. ארבע נשואות טריות,
תלמידות ובוגרות 'בית רבקה', במונולוגים
נוגעים ללב על חלום החתונה שלהן ועל שברו

שרה (אמיתי) סנדורי

נחמי (חננו) מדינה

חיה (בטאשווילי) ציקושוילי

חושקא (סודקביץ') רבינוביץ'

נסחו בי רוגע וביטחון.

התחלנו לחפש מקום חילופי לחתונה ופתאום האירוע הפרטי שלי ושל משפחתי הפך להיות אירוע כללי שהכול מבקשים להושיט יד ולסייע בו. כל תושבי נחלת הר חב"ד ואפילו תושבים מהעיר הצינו לנו כל עזרה אפשרית.

עם חישוקים וגארטלים

כסופו של דבר החתונה התקיימה במרחב פתוח, בין קריית מלאכי למושבים הסמוכים לה, על כר דשא יפהפה שקודם לכן אפילו לא ידעתי על קיומו. לא יודעת כמה אנשים השתתפו בחתונה כי הייתה כל הזמן תחלופה ואני השתדלתי להתרכז בשמחה שלי. לא התעניינתי כלל ב'מאחורי הקלעים'. אני רק יודעת שב"ה הייתה חתונה שמחה מאוד מאוד! במקום שולחנות ערוכים ומלצרים מגישים היה בר מכובד ואנשים לא יצאו רעבים. את מקום התזמורת והזמר שהזמנו מראש, מילא תקליטן שעשה זאת בהתנדבות גמורה. במקום המסריט המדופלם הגיע אברך שידוע פרק בצילום מקצועי. אצל הבנות רקדו עם חישוקים כדי לשמור על מרחק בטוח בין אחת לחברתה, ואילו אצל הגברים רקדו עם גארטלים. התמצית של החתונה הייתה שם במלוא עוצמתה. והאנשים שבאו, לא באו בשביל כל ה'מסביב', אלא כדי לשמוח איתנו באמת. בין הבאים היו גם כאלה שכלל לא היכרנו. הם הגיעו מתוך רצון פנימי לשמח חתן וכלה.

במבט לאחור אני כמובן לוקחת את כל הדברים בפרופורציה. ואם אפגוש היום כלה שנמצאת במצב דומה, אחבק אותה חזק ואומר לה: "תבכי קצת, תשחררי, זה לגיטימי לגמרי. כי היה לך חלום מסויים והוא לא עובד לך. רק תדעי שבעזרת ה' הכול יהיה בסדר. כמו שאצלי היה. ותנתבי את הכאב והתסכול לתפילה. כי הקב"ה מצפה לתפילות שלנו, דווקא ברגעי הדחק".

ועוד דבר: אני משוכנעת ומאמינה שלקב"ה יש כל מיני דרכים לפצות כלות וחתנים ששמחת החתונה שלהם נפגעה. אנחנו לדוגמה עומדים

האפשרות שהמגיעים מחו"ל ייאלצו להיכנס לבידוד של שבועיים. החתן שלי קיבל החלטה כואבת אך מתבקשת. הוא קטע את שהייתו אצל הרבי וחזר לארץ בערב פורים. בשושן פורים הייתי עם אמי בבני ברק כשנמסרה הודעה על הגבלת חתונות ל-100 חוגגים בלבד. ברגע הראשון זה נשמע לי כמו בדיחה לא מוצלחת. אבל מהר מאוד הבנתי שזה לגמרי רציני.

חתונה לא דוחים

בהדרגה התחלתי לעכל את המשמעות ולדמיין איך תיראה חתונה קטנה בהשוואה למה שתמיד ראיתי בעיני רוחי. הייתי חצויה בין החינוך שספגתי כל השנים - לשים דגש על העיקר ולא על הטפל, על המהות ולא על החיצוניות - לבין תחושה טבעית של אכזבה. שוב ושוב הזכרתי לעצמי שב"ה אני עומדת להקים בית בישראל ושזו זכות ענקית שהכול מתגמד מולה. מצד שני, הלב שלי נצבט. מה בסך הכול רציני: ערב אחד, להתחתן נורמלי!...

החתונה הייתה אמורה להתקיים ביום רביעי. במוצאי שבת קודש, כלומר ארבעה ימים קודם לכן, הוחמרו תקנות הקורונה ומספר המשתתפים בחתונות צומצם ל...עשרה איש. זה היה כמו סטירת לחי מצלצלת. כי מה לעשות, בשביל כלה שזה מה שהיא רואה כרגע באופק הצר שהיא מסתכלת אליו, זה כאילו נחרב העולם...

זה התחבר מיד למחשבות על אבא ז"ל, שיותר מאי פעם הרגשתי צורך בחיבוק שלו, במילות הנחמה שלו. עם זאת לא יכולתי לתת יותר מדיי ביטוי לכאב הזה, מפני שלא רציתי לצער את אמי שתח"י שהתמודדה לבדה בכל הזירות. אני זוכרת שבאותו ערב הלכתי לקבל הדרכה אצל הרבנית ירוסלבסקי, אשת המרא דאתרא שלנו. כשנכנסתי לביתה וראיתי את בעלה הרב שליט"א פניתי אליו עם דמעות בעיניים, ובגרון חנוק שאלתי אותו אם "יש סיכוי שאנחנו דוחים את החתונה". הרב ענה לי בצורה מאוד רגועה ובטוחה ש"חתונה לא דוחים, בשום מצב". באופן פרדוכסלי, דווקא המילים הברורות וההחלטיות שלו

בעזרת ה' בקרוב להיות הורים ואני מרגישה שבכך ה' משלים לנו את מה שאולי החסרנו בחתונה עצמה.

תחזירו לי את ה-100!

אצל נחמי מדינה, חנונו מהבית, הסיפור החל דומה מאוד לסיפורה של חיה ציקושוילי והוא גם התרחש באותה התקופה פחות או יותר. אלא שאז אירע דבר שהפך את הסיטואציה מורכבת הרבה יותר וגרם לחתונה להידחות בחודשיים:

אנחנו משפחה של 11 ילדים בלע"ר ואני השישית. לפני שלוש שנים סיימתי את לימודיי בבית רבקה והיום אני גרה בכפר חב"ד ב' ועובדת כמורה לשפה בבית ספר ממ"ד באזור. השתדכתי בראשית חודש שבט

תש"פ והחתונה נקבעה לח' בניסן בכפר חב"ד ב'. החתן שלי טס לרבי בראש חודש אדר ואמור היה לעלות שם לתורה ולחזור ארצה בשבוע של החתונה.

לקראת פורים כשהחלו כאן דיבורים על סגירת השמים, על הגבלת התכנסויות ועל בידודים, החתן חזר לארץ. כאן בארץ העניינים עוד התנהלו על מי מנוחות, בעוד בקראון הייטס המגפה כבר החלה משתוללת. ביחד עם החתן שלי חזרו ארצה בחורים נוספים מ-770, קצתם נדבקו בנגיף בלי שידעו זאת.

החתונה התקרבה וההכנות לקראתה נכנסו לישורת האחרונה. זכור, בהתחלה הגבילו את החתונות ל-100 איש ולאחר מכן ל-10 משתתפים בלבד. הדרך שלי למציאת הזיווג הייתה קצת יותר

ארוכה מן הממוצע וכשהשתדכתי הייתי כבר קרובה לגיל 24. נקל לשער כי במהלך שנות החיפוש וההמתנה הללו, רקמתי לי לא מעט חלומות איך תיראה החתונה הגדולה והמרשימה שלי.

אלא שהמציאות החדשה טפחה לי על הפנים. כשהגבילו ל-100 משתתפים,

חשבתי, טוב נסדר. אבל כשהורידו את המספר ל-10, אמרתי, "תחזירו לי את ה-100!" מצד אחד אני מתארת מצב שלכאורה היה אמור לשבור אותי. אך מצד שני, דווקא הגיל הבוגר יותר שלי נתן לי חוסן ופרספקטיבה על החיים, ולא נשברתי אפילו לרגע.

שבוע לפני החתונה נכנסנו למתכונת הנהוגה, הכוללת בין השאר הפסקת כל סוג של תקשורת בין החתן לכלה. לקראת שבת - שבת עלייה לתורה ושבת כלה - החלו דיונים קדחתניים איך וכיצד יגיעו החתן ומשפחתו לחתונה בכפר חב"ד, שכן אחת ההנחיות בעת ההיא קבעה שאסור ליותר משני בני אדם לנסוע במכונית אחת.

לא העליתי אז על דעתי כי הטלטה הגדולה באמת עוררנה לפניי...

לא זקוקה לרחמים

החתונה הייתה אמורה להיערך ביום חמישי בשבוע וביום שישי שקדם לה החליט החתן, בעצת המשפחה, לעבור בדיקת קורונה כדי להיות בטוח שהוא לא נדבק מחבריו המאומתים ושהוא לא עומד חלילה להדביק את משתתפי החתונה.

אני זוכרת שביום ראשון נתקלתי בידעה על כך שבקראון הייטס רוב תושבי השכונה נדבקו וחלו. חזרתי הביתה ואמרתי לאמי, "ב-770 כולם נדבקו". היא הישרה אליי מבט ואמרה, "נכון, כל מי שהיה

דחייה של חודשיים. שתי ההזמנות לחתונתה של נחמי מדינה

ב-770 נדבק". האופן שבו היא אמרה לי את הדברים התחיל להפיל לי את האסימון. אחרי רגע הבנתי שזו הייתה דרכה לרמוז לי כי גם החתן שלי נמצא חיובי לקורונה והוא יאלץ להיכנס לבידוד. מאותו רגע והלאה נכנסנו לסוג של סחרור. הבנתי שהחתונה כבר לא תתקיים במועד המקורי, אבל עדיין קיוויתי בכל ליבי שהיא לפחות תהיה לפני פסח. כבר לא היה אכפת לי כמה מזומנים ישתתפו בה, העיקר שהיא לא תידחה עד לאחר ספירת העומר!

אני זוכרת את עצמי מבולבלת ותוהה אם זה אומר שאני יכולה לחזור ולטלפן אל החתן, שהלוא אנחנו כבר לא בתוך השבוע לחתונה. שאלתי רב והוא כמובן התיר לי זאת. האמת היא ששנינו היינו זקוקים לכך מאוד. איך זה דבר של מה בכך, להימצא מאומת בשבוע

של החתונה שלך. ואני מזכירה שמדובר על הגל הראשון של ההדבקות, כאשר כולם עוד היו בפניקה אדירה מהנגיף וכל מי שנמצא מאומת נכנס לבידוד אמיתי, לא כמו היום שאנשים מרשים לעצמם קצת לזלזל.

אבל הימים הנוקפים הבהירו לנו שהחתונה לא תתקיים לפני חג הפסח. מערך בדיקות הקורונה היה אז בחיתוליו ובין הבדיקה לקבלת התוצאה עברו ימים. כמו כן כל חולה מאומת נדרש להמתין פרק זמן מסוים בין בדיקה לבדיקה. בבדיקה השנייה שהחתן עשה הוא שוב יצא חיובי וכך גם בבדיקה השלישית. הבדיקה הרביעית... הלכה לאיבוד.

רבני חב"ד התירו למי שחתונתם התבטלה בגלל הקורונה - להתחתן עד ראש חודש אייר. שוב טיפחנו ציפיה שלפחות עד למועד הזה החתן יצא מהבידוד ונוכל לקיים חתונה. אך המציאות בפועל אכזבה אותנו. בסיכומו של דבר החתן ישב בבידוד 38 (!) ימים.

הימים לא היו פשוטים עבורי ובוודאי לא עבורו. עם זאת, בשום שלב לא נכנסנו לדיכאון. שני משפטים ריחפו כל אותה עת בחלל האוויר ונאמרו על ידינו שוב ושוב: "איך רע יורד מלמעלה" והפסוק "כי גבר עלינו חסדו". השתדלנו וב"ה גם הצלחנו להישאר כל הזמן בשמחה. אמרנו זה לזה, "יש חתן ויש כלה - תודה לה'!". אני זוכרת את עצמי פוגשת חברות שמנסות לעודד את רוחי, בעוד אני אומרת להן, "חברות יקרות אינני זקוקה לרחמים... אני עומדת ב"ה להתחתן וזה יקרה בדיוק ברגע שהקב"ה החליט".

הרבי כבר ידע

בסופו של דבר ראינו כמו עינינו איך "הכול לטובה". ראשית, הבנו שמוטב חתן חיובי לקורונה שבוע לפני החתונה מאשר ביום החתונה עצמו. שנית, בהתחלה כל הריהוט שהזמנו לבית נתקן

המצב וביקשתי ברכה. את מכתבי הכנסתי לאגרות קודש והאיגרת שבהשגחה פרטית נפתחה לי עסקה בבריאות כאשר התאריך שלה היה... ח' בסיון. נראה שהרבי כבר ידע.

לפחות יבואו הנשמות

שרה סנדורי (לביית אמיתי) מכפר חב"ד, סיימה את לימודיה ב'בית רבקה' כבר לפני כמה שנים טובות והיא עובדת כמחנכת של כיתה ו' בבית ספר בבאר יעקב. שרה נהייתה כלה בכ"ד בכסלו תש"פ, "עוד לפני כל הבלגן", וחתונה נקבעה לכ"ו באדר. אך אז נחתה כאן הקורונה ושיבשה הכול:

כשהקורונה החלה מתפשטת בארץ ופורסמו ההגבלות, זה נחת עליי כבום. לכל אחת יש חלום על חתונה גדולה ויפה, אבל במקרה שלי החלום הזה נרקם עד גיל 25. אפשר אפוא להבין את גודל הציפייה שלי ושל משפחתי לחתונה הזו. לאמי יש אחים בחו"ל. גם הם הזדרזו לרכוש כרטיסי טיסה לארץ וממש ספרו את הימים עד לחתונה. והנה שבועיים שלושה לפני החתונה הכול פתאום הפך סימן שאלה אחד גדול. הדודים מחו"ל כבר הבינו שהם לא יוכלו להגיע. כעת נשאר להתארגן למה שכן אפשר לעשות, במציאות שמשנתנה כמעט מיום ליום.

כשהתחלתי להשלים עם הרעיון של 100 איש בחתונה, הגיעה ההגבלה החדשה - עד 10 אנשים באירוע. התחלנו לחפש מקום, האולם בכפר חב"ד נסגר וחשבנו להתחתן בבניין 770 - חופה בחוץ וסעודה בקומה העליונה. אלא שיומיים לפני החתונה שלנו הייתה שם חתונה עם הפרת ההוראות והמשטרה שהגיעה למקום סגרה גם אותה.

התחלנו לחפש חצרות פרטיות. אנשים היו נחמדים אלינו והציעו את שלהם. בסוף איתרנו חצר של מוסד שאפשר לנו לקיים בשטחו את החתונה. קבענו חופה לשעה ארבע בצהריים, כדי לצמצם את מספר המשתתפים וכדי להקטין את סיכויי החשיפה של האירוע.

תכף נגיע אל החתונה עצמה ואל מה שהתרחש בה, אבל עוד קודם לכן אני חייבת לשתף בתקרית לא שגרתית שאירעה לי שבוע לפני החתונה.

נסעתי ביחד עם אבא שלי לפקוד את קבריהם של סבים וסבתות שלי, כנהוג, ולהזמין אותם לחתונה. אני זוכרת שהתבדחנו ואמרנו: אם אנשים חיים לא יוכלו לבוא לחתונה, לפחות יבואו אנשים מעולם האמת, שכן על נשמות לא הטילו כל הגבלה מספרית. לבדיחה הזו היה גם המשך: הנחנו על הקברים הזמנות מודפסות עם כתובת החתונה, תוך הבעת תקווה שהנשמות אכן יגיעו אל המקום הנכון, שהרי עד לחתונה נשאר שבוע ומיקום החתונה יכול עדיין להשתנות כמה פעמים.

משטרה באמצע החופה

מבית החיים נסענו לכותל המערבי. לפני כל חתונה יש הרבה על מה להתפלל, אך הפעם היה אפילו עוד יותר מה לבקש. ברחבת הכותל פגשתי כלה שהצטלמה. לא הכרתי אותה אבל הרגשתי כלפיה שותפות גורל וניגשתי אליה לאחל לה מזל טוב. היא סיפרה לי שהחתונה שלה מתקיימת בחצר של בית פרטי. הסיטואציה ריגשה אותי מאוד ופרצתי בבכי.

באותו רגע ניגשה אלינו אישה מבוגרת קצת עם מטפחת לראשה. היא קלטה שגם אני כלה ואמרה לי, "את לא יודעת שלכלות אסור לבכות? ה' ישמח אותך!". היא הוציאה מארנקה 1000 שקלים ונתנה לאמא של הכלה. ומיד לאחר מכן הוציאה עוד 1000 שקלים והושיטה לי. סירבתי לקחת והסברתי לה שלא כסף הוא הבעיה שלי.

השתדלתי להתרכז בשמחה שלי. החופה של חיה ציקושילי

במחסנים

בגלל הסגר ההדוק וכבר חשבנו שניכנס לדירה ריקה. בזמן שחלף

נחמי (חנונו) מדינה: עדיין קיוויתי בכל ליבי שהיא לפחות תהיה לפני פסח. כבר לא היה אנפת לי כמה מוזמנים ישתתפו בה, העיקר שהיא לא תידחה עד לאחר ספירת העומר!

היה הסגר ההדוק וכבר חשבנו שניכנס לדירה ריקה. בזמן שחלף בינתיים, הכול הגיע בשלום. שלישי, התקופה הכאילו משברית הזו שחווינו חיזקה ובנתה את הקשר ביני לבין החתן. ביחד התמודדנו, ביחד התעודדנו וביחד עברנו את זה. ולבסוף - אנחנו התחתנו בח' בסיון, עם סיום הגל הראשון. ההגבלות בעת ההיא רוככו והותר לקיים חתונות עם 50 משתתפים באוויר הפתוח, מה שבפועל אפשר לנו ליצור כעין שני אירועים - אירוע לגברים ואירוע לנשים - כך שניתן

היה להגיע ל-100 מוזמנים. יום למחרת החתונה שלנו, שב מספר המשתתפים המותר בחתונות וצומצם ל-25. הרגשנו שנפתח לנו חלון קטן של זמן כדי שנוכל לקיים חתונה גדולה ושמחה. ואכן החתונה שלנו הייתה ב"ה לעילא ולעילא. אנשים רבים באו והתחלפו, והיה שמח במיוחד.

אחד הדברים המעניינים והמרגשים הוא, שבאותו יום ראשון שבו נודע לי כי החתן עם קורונה, כתבתי לרבי מכתב בו תיארת את

חתונה לעילא ולעילא. בסיום החופה של נחמי מדינה

התוכנית שלי. ותדעי לך שאני איתך. אני מבין מה עובר עליך".
הרגשתי את הקב"ה בצורה כל כך מוחשית, כפי שמעולם קודם לכן
לא הרגשתי.

השבוע הזה חלף והחתונה הגיעה. בעלי, אז חתני, ביקש מהחברים
שלו לא להגיע לחתונה. כי ראש הישיבה שלהם הזהיר אותם שמי
שיצא משטח הישיבה, שהתנהלה כקפסולה סגורה, לא יוכל לחזור
אליה. מי מהחברים בכל זאת הגיע לחתונה? אלה שהיו בבית. למרות
כל הצמצומים וההגבלות בחופה נכחו יותר אנשים מן המותר.

פושקא (סודקביץ') רבינוביץ': כל השנים חלפתי על חתונה ביפן, מקום השליחות שלנו. אבל במצב הנוכחי לא הייתה לכך כל היתכנות, שכן רק בעלי אזרחות יפנית מורשים עתה להיכנס למדינה

אנשים היו עם מסכות ושמרו מרחק זה מזה, אבל מספרם, כאמור,
חרג מההנחיות.

באמצע החופה הגיעה המשטרה. לא יודעת איך היא ידעה על החתונה
ועל מיקומה, אבל היא הגיעה. אמא שלי ניגשה אל השוטרים ואמרה
להם, "אחרי החופה נעשה ככל שתורו לנו, אבל כעת, כל עוד החופה
לא הסתיימה, אני מתחננת אליכם שהכלה לא תראה אתכם". הם
היו רגישים למצב ונענו לבקשתה. הם אמרו, "אם החופה לא הייתה
מתחילה היינו מפזרים כבר עכשיו את הקהל, אבל מכיוון שהיא כבר
החלה, לא נהרוס אותה". איזו השגחה פרטית שהחופה החלה כמה
רגעים לפני בוא השוטרים!

שבע ברכות' מהחלון

מייד אחרי החופה השוטרים פשוט סילקו את כולם מהשטח. אני
נהניתי מעוד כמה רגעים של חסד, כי הלכתי ליחדר ייחודי ולא ראיתי
זאת. כשיצאתי מה'חדר ייחודי' נדרשו לי בערך שתי שניות כדי לצאת
מההלם. כי בחופה ראיתי 100 איש ופתאום הכול התכווץ לחצי.
אבל מהר מאוד התעשתי והחלטתי ששום דבר לא יצליח להרוס לי
את השמחה הפנימית ביום הגדול והחשוב הזה. בריעבד הסתבר לי
שאפשר לשמוח עם כל מספר של חוגגים. אצל הנשים היינו בערך
כ-25 וכך גם אצל הגברים.

התזמורת נשארה, לעומת זאת המסריט והצלם התפוגגו. הם רצו
לברוח מיד כשהמשטרה הופיעה, אבל אמא שלי הצליחה

כלה גיבורה בגלימה לבנה

חברה טובה של שרה סנדורי שהייתה בחתונתה והתרגשה
מאוד מכל הסיטואציה, הביעה לאחר מכן את רגשותיה
בשיר שכתבה ושלחה לשרה:

ראיתי כלות בשמלה לבנה,
ראיתי כלות עם חיוך מלא אושר,
ראיתי כלות בריקוד של שמחה,
אבל היום, ראיתי כלה של עוצר...

ראיתי כלה, בשמלה לבנה
בחיוך מאושר, ושלם ומאיר
ראיתי כלה, על ראשה הינומה,
ורק מניין סביבה, מנגנים לה בשיר...

ראיתי כלה, נאה, נחושה
בתוך כל הכאוס הציבה חומה
משכרי אכזבה, היא יצרה לה תקווה
ובית חדש, שקם ונבנה

ראיתי כלה, שחלמה בימים
ילדה שרקמה בכל צבעי הדמיון
על חתן, על שמחה, מעגלים של רוקדים
תזמורת, אולם ואורחים בהמון...

ראיתי כלה, עצומה ומרגשת
מבין הדמעות, באור מיוחד
ושמעתי אומרים, שזו היא מקודשת
והבית שלה, מעכשיו עדי עד...

אז ראיתי כלות, לפני חופתן,
וראיתי אותן צועדות ברינה,
אבל היום ראיתי, באולם הקטן -
כלה גיבורה, בגלימה לבנה...

אבל היא התעקשה שאקבל ממנה את הכסף. "תביני", היא אמרה,
"אני לא נמצאת כאן כל יום ואינני נוהגת לחלק כספים. אבל היום
באתי לכאן כדי להודות לקב"ה על נס מיוחד שעשה לי. וזו הדרך שלי
להודות לו - לשמח כלות". השתכנעתי וקיבלתי ממנה את הכסף,
תוך שאני מודה לה בחום.

באמת לא רציתי את הכסף הזה. אבל דבר ראשון מילאתי בכך צורך
אישי שלה. זו היא שרצתה והתעקשה לתת את הכסף. ודבר שני,
באותו רגע הרגשתי שהקב"ה מחבק ומחזק אותי. כמעט שמעתי
אותו אומר לי: "אני יודע איך תכננת להתחתן, אבל לי יש את

הקפידו על ההנחיות.
מימין: בחתונת סנדורי,
רוקדים עם גארטלים
וסרטנים. משמאל: במהלך
החופה שומרים על
מרחקים בטוחים

להשאיר אותם. היא אמרה להם: "אתם רוצים שגם מהחופה לא תישאר לנו שום מזכרת?!"

אבל בכך לא תמו הרפתקאותינו. למחרת החתונה התברר שאח שלי, שהגיע מה'קבוצה' לחתונה - חיובי לקורונה. ההודעה נמסרה לנו ביום שישי בשעה 12 בצהריים וכולנו נדרשנו להיכנס לבידוד, כולל אני והחתן. 'שבת שבע ברכות' עומדת לפרוס את כנפיה, והחתן והכלה יאלצו להישאר מבודדים בביתם.

כמוכן דאגו לנו לכל טוב לסעודות, אבל המחשבה על הסיטואציה הכל כך משונה, לא הייתה קלה. אלא שאז, בעודנו סועדים לבדנו, נכונה לנו הפתעה מרגשת במיוחד. כמניין מבני המשפחה התקבצו ובאו אל חזית הבניין שלנו. הם נעמדו תחת החלון הגדול כשאנחנו למעלה, ושרו לנו שירי שבת. לאחר מכן הכול בירכו אותנו ואף ערכו יחד איתנו 'שבע ברכות'.

מה אומר ומה אדבר? החתונה הזאת לימדה אותי כל כך הרבה דברים על עצמי ועל החיים. בין השאר למדתי לשמוח עם מה שיש. ולמדתי שהשמחה היא החלטה אישית. ואם את מחליטה לשמוח, אין דבר בעולם שיוכל להשביח את שמחתך. אני אזכור את החתונה שלי כחתונה שמחה מאוד.

ניתוק פהקהילה

על רקע סיפוריהן של שלושה הכלות הני"ל, נקודת המבט של מושקא רבינוביץ' שונה למדי. ולא רק בגלל העובדה שבעוד הללו התחתנו בראשית הקורונה, חתונתה של מושקא התקיימה בייג' לחודש כסלו האחרון (תשפ"א).

מושקא היא בתם הבכורה של שלוחי הרבי לטוקיו בירת יפן, הרב מנחם מענדל ורעייתו סודקיביץ'. הוריה הגיעו ליפן כזוג טרי ומושקא כמו גם ששת אחיה, הצעיר שבהם הוא פעוט כבן שנתיים, נולדו כבר אל תוך חייה השליחות בארץ השמש העולה.

מושקא למדה רוב שנותיה בבית ספר נט ולתקופות הקיץ הייתה מגיעה לארץ. את לימודיה התיכוניים עשתה בבית חנה בצפת ומשם המשיכה למכללת בית רבקה. כעת היא תלמידת שנה ג, במגמת מדעים.

בחודש אלול תש"פ נהייתה מושקא כלה עם חתן תושב קראון

הייטס, מה שהפך את כל הסיפור, לאתגר סוכך במיוחד:

כשחשבנו היכן להיפגש, החלטנו לעשות זאת באמצע הדרך וכך הגענו לקייב בירת אוקראינה. אני הייתי שם אצל דודים שלי, שלוחים, והוא התארח אצל משפחה של מכרים. כשעמדנו לסגור, טסנו לארה"ב והווארט התקיים בסמיכות לציון הקדוש. ההורים שלו, כמוכן, היו שניהם. אבל מהצד שלי הגיעה רק אמי, שכן אם אבי היה בא מיפן וחוזר אליה, היה עליו להימצא אחר כך בכיבוד שבועיים שלמים. בכך הוא היה גוזר על עצמו ניתוק מוחלט מן הקהילה בכל החלק הראשון של חודש תשרי, דבר שהוא לא יכול היה אפילו להעלות על הדעת.

פלאת תודה לקב"ה

אחרי הווארט צריך היה להחליט על מקום החתונה. האמת היא שכל השנים חלמתי על חתונה ביפן, מקום השליחות שלנו. אבל במצב הנוכחי לא הייתה לכך כל היתכנות, שכן רק בעלי אזרחות יפנית מורשים עתה להיכנס למדינה. התלבטנו בין קראון הייטס, מקום מגורי החתן, לבין ישראל. בסוף הפור נפל על ישראל מפני שרוב בני המשפחות שלנו, משני הצדדים, גרים בארץ. מניו יורק חזרתי עם אמי ליפן, לארגן קצת דברים, וכחודש לפני החתונה יצאתי איתה לארץ. אבא שלי וכל יתר אחיי ואחיותיי הגיעו שבועיים אחרינו.

הכול עבד לטובתנו וממש ראינו השגחה פרטית על כל צעד ושעל. כך לדוגמה, יממה בלבד לפני הטיסה מטוקיו הפכה יפן מדינה ירוקה, מה שחסך מאיתנו בידוד ממושך עם הגיענו לארץ.

כמו כן לאורך כל החודש עד לחתונה לא היו כאן סגרים ואנחנו יכולנו להתנהל בחופשיות.

ובקשר לגודל החתונה (ההנחיות אפשרו עד 20 איש בשטח הפתוח)? ובכן, זה מלכתחילה לא היווה אצלי בעיה, שכן אני תמיד חלמתי על... חתונה קטנה. אף פעם לא התחברתי להמוניות של החתונות הגדולות. רציתי שהאנשים הקרובים באמת אליי ישתתפו וכך גם חברותיי הטובות - וזה מה שהיה. המעגל הקרוב והחשוב בא, והחתונה הייתה שמחה מאוד.

אני מלאת תודה לקב"ה על כל החסדים שהוא עשה ועושה איתנו. ■

מימין: מושקא רבינוביץ' עם חברות, ב'לחיים' בניו יורק. משמאל: עם החתן ליד הציון הקדוש

